

НА РУШНИК СТАТИ - НАВІК ДРУГА МАТИ

Галина Дмитрівна та Олександр Васильович Кучерові

«Юр'ївська земля», 2005 р.

Галинці було всього 19, коли вперше зустрілася з Олександром. Жила вона, єдина донька, з матюком на тихій Голубиній вулиці. Познайомив їх брат Галини, який разом із Сашком працював на електростанції.

- Саша красивий був, кучерявий, високий, - згадує сама Галина Дмитрівна. - та ще й у формі моряка! Я, звичайно ж, закохалася, як мовиться, з першого погляду.

Побралися молодята і...увесь «медовий» місяць оформляли свої комсомольські путівки. А вже 26 травня їх урочисто проводжали на всесоюзну комсомольську будову, на шахти Донбасу...

- Поїхали, звичайно ж, через квар-

тиру, зізнається Олександр Васильович. -Дуже хотілося мати власне гніздо.

І хоч площа нового помешкання була лише 9 квадратних метрів, вони були щасливі. Олександр вступив до гірничого технікуму. Працював механіком у шахті. Згодом молодій сім'ї запропонували збудувати власний будинок. Будматеріалами і робочою силою забезпечували. Але майбутні господарі і самі не сиділи склавши руки. І копали, і штукатурили, і фарбували.

... Річницю весілля Галина святкувала в пологовому будинку, а Олександр - під його вікнами. Подарунок від долі молодята отримали найщедріший - донечку Людмилу. Через три роки в Кучерових народився син Олександр. А ще через рік родина справила новосілля у власному будинку.

- Ось так поїхали на Донбас на два роки, а «застрягли» там значно довше. Так багато сил віддали цьому будівництву. Та й друзі з'явилися справжні, кумами, хрещениками обзавелися...

Та щороку у відпустку їхали Кучерові до мам на Голубину. Бабуся раділа онукам і все просила дітей повернутися додому. Вони обіцяли, а переїхали, аж коли вийшли на пенсію. А для доньки з сином ці

гостини в бабусі не були марними. Люда після десятирічки приїхала до Білої Церкви і вивчилася тут на швачку. Познайомилася із молодим офіцером-льотчиком, вийшла заміж. Закінчила педінститут, сьогодні

Разом 59 років

живе й працює аж на Сахаліні. Син Олександр теж свою долю знайшов у місті над Россю. І сьогодні він із дружиною Наталкою та синами живуть у Білій Церкві.

... Коли Кучеровим зателефонували з міського ЗАГСу і запросили на урочистості з нагоди золотого весілля, вони не повірили. Невже так буває?! А після святкування невістка з сином запропонували відзначити родинну подію. Коли сіли за щедрий стіл, «молодята», переглянувшись, заплакали. Згадали усе життя своє і помітили, що внуки Дмитро і Василь слухають своїх «предків» із невідомою цікавістю та, мабуть, по-доброму заздять вогнику любові, що досі горить у їхніх серцях.

- Що головне в щасливому подружньому житті? - запитали тоді ювілярів їхні внуки.

- Повага, - переконливо відповіли золоті наречені. - А ще - уміння поступитися, пробачити. Зрозуміти. У нас так було завжди. Ми, по великому рахунку, навіть не лаялися. А життя як ми любимо, - відповідає за двох Галина Дмитрівна. - Всього було на нашому шляху. З Сашею трапилося нещастя - привалило у шахті, інвалідність має... Ми це пережили. Здолали хвороби. І радості було багато. Ми усе порівну ділили...

- А який же секрет знаєте, що виглядаєте такими молодими? - цікавляться вже академісти клубу «Золота осінь».

- Не знаю. До косметичних кабінетів зроду не ходила. Щоправда, зарядку ранкову завжди робила. Плаванням займалася. Дачу мали завжди, і досі маємо. Саша велосипедом по 18 кілометрів їздить мало не щодня, зате картопелька своя, овочі... Взимку я знаходжу розвагу в рукоділлі. А життя дійсно любимо по-справжньому і дякуємо Богу за кожний прожитий разом рік.

Анатолій Петрович та Марія Іванівна Христюки

Хотілося дівчині-школярці обновку, а в сім'ї, де четверо дітей і працює один батько, не завжди була така змога. Тож на канікулах після дев'яти класів ця дівчина працювала підмінною дояркою на фермі. Доїла вручну 15 корів.

Завferмою сподобалася ця юна робітниця. І він подумав: «Таку б мені невістку». А в нього син на той час прийшов з армії. Тож батько зметував (потім через кілька років розповів): дав сину пилку і послав до батька дівчини, щоб той наточив

інструмент. Може, син побачить вправну доярочку і впадоє її?

А хлопець, як побачив красуню, то й забув, для чого прийшов. Та й дівчині припав до душі синьоокий юнак, який до всього ще й так гарно грав на гармошці.

Після тієї зустрічі хлопець приходив майже щодня. Дівчина вчила уроки, а він готувався вступати до інституту.

Освідчився і поїхав по комсомольській путівці на будівництво, а дівчина закінчувала школу. Перепи-

сувались. А через 2 роки, вже будучи студентами, побралися.

Виростили двох синів. Сини подарували чотирьох онуків. Із нетерпінням ждуть правнуків. І зараз, як збирається родина, - одного столу замало. А коли діти й онуки розходяться, сидять бабуса і дідусь на кухні та згадують ту стару вербу в кінці батьківської садиби, на якій сиділи вечорами, де сказали завітне «люблю», де присягнули завжди бути разом. Уже й верби тієї немає, а місце те для них залишилося святим...

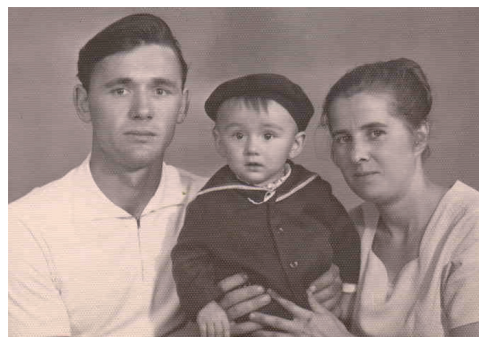
Разом 52 роки

Петро Филимонович і Марія Григорівна Діденки

Петро та Марія познайомились у 1962 році на концерті. Вони уподобали одне одного з першого погляду й почали зустрічатися. Роман був бурхливим і палким. Через тиждень знайомства вони поїхали до батьків Марії в с. Логвин Володарського району, де Петро, як годиться, попросив у батьків руку та серце коханої.

24 листопада 1962 року вони побралися. На той час Петро працював на меблевій фабриці та співав у чоловічій народній хоровій капелі Палацу культури заводу ім. 1 Травня. Марія трудилася в ательє мод.

У 1963 році у молодій родині наро-

дився первісток - син Ігор. А через 5 років у сім'ї з'явилася друга дитина, донька Людочка.

Минули роки - і подружжя стало ді-

дусем та бабусею. Зараз у Ігоря - син та донька, у Людочки ж - дві доньки. Сім'я Діденків відзначила своє золоте весілля. У Петра Филимоновича за плечима 62 роки трудового стажу, у Марії Григорівни - 50 років! А разом

Разом 52 роки

на двох - трудовий шлях, довжиною у більш як століття!

... Сьогодні Петро та Марія навіть не пам'ятають, хто ж виступав на тому концерті, коли вони познайомились. Проте кожен спільно прожитий рік вони згадують у деталях, акцентуючи на сімейних радощах, уникаючи спогадів про проблеми та випробування, які також, на жаль, зустрічалися на шляху до щастя.

До цього рушничка золоті родини йшли більше 50 років! Незважаючи ні на що, вони зберегли сім'ї для себе, своїх дітей, онуків та правнуків

